

10. Екологія біорізноманіття. Підручник / Яцик А. В., Грищенко Ю. М., Якимчук А. Ю., Пашенюк І. А. Київ : Генеза, 2013. 408 с.
11. Паламарчук В.Д. Біологія і екологія сільськогосподарських рослин. Вінниця, 2013. 690 с.

ІНФОРМАЦІЙНО–КОМУНІКАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МАРКЕТИНГОВОЇ ПОЛІТИКИ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ

*Лі Юньцю
Полтава, Україна*

Науковий керівник: Школяр Сергій Петрович, кандидат технічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Сьогодення доводить, що недостатньо тільки створити вдалий товар, призначити його ціну та сформувати відповідні канали розподілу, є необхідність мобільно проінформувати покупців про існування даного товару, запевнити та переконати їх в необхідності покупки. Для виконання цих функцій в арсеналі роботи підприємства на ринку існує система маркетингових комунікацій, яка реалізується в рамках інформаційно-комунікаційного забезпечення маркетингової політики. Маркетингова політика комунікацій – це комплекс заходів щодо формування системи маркетингових комунікацій, їх інтеграції, впровадження нових технологій в комунікативний процес. В основі формування маркетингової політики комунікацій знаходиться створення системи (комплексу) маркетингових комунікацій.

В сучасній літературі з маркетингу міститься ряд визначень маркетингових комунікацій Ф. Котлер зазначає, що: «Загальна програма маркетингових комунікацій, яка називається комплексом просування, представляє собою специфічне поєднання засобів реклами, особистого продажу, стимулювання збуту і пропаганди». С.С. Гаркавенко: «Просування (маркетингові комунікації) – створення і підтримування постійних зв'язків між фірмою і ринком з метою активізації продажу товарів і формування позитивного іміджу шляхом інформування, переконування та нагадування про свою діяльність» [1].

Узагальнюючи Братко О.С. (2006) дає наступне визначення: інформаційно–комунікаційне забезпечення маркетингової політики (маркетингові комунікації) – це система налагодженого обміну інформацією з ринком збуту, яка дозволяє підприємству адаптуватися до ринкових умов, що змінюються і добиватися поставлених цілей.

Інформаційно–комунікаційне забезпечення управління проєктами, формування на його основі маркетингової політики просування інноваційних товарів та послуг, передбачає в рамках системного підходу, що воно є частиною (підсистемою) більш складної системи відповідно із своїми елементами та зв'язками. При цьому фахівці визначають, що маркетингова

політика розглядається як філософія і інструментарій підприємницької діяльності, як сукупність чотирьох основних факторів діяльності:

постійно мінливих параметрів поведінки в умовах ринку;

маркетинг як філософія взаємодії і координації підприємницької діяльності; маркетинг як концепція управління;

маркетинг як засіб забезпечення переваг у конкурентному середовищі;

маркетинг як метод пошуку рішень.

Дослідники, розглядаючи інформаційно–комунікаційне забезпечення маркетингової політики управління проектами, в першу чергу зазначають, що головним призначенням маркетингу, його основною метою є формування й постійний розвиток процесу обміну, забезпечення комунікації, щоб зробити цей обмін взаємовигідним для партнерів. Інформаційно–комунікаційне забезпечення дає змогу взаємодіяти двом потокам: діяльності та потреб. Тим самим маркетингова політика визначає асортимент продуктів, товарів та послуг, виробленими окремими підприємствами в певних умовах, вивчає й регулює попит споживачів і дає можливість підвищувати ефективність наявних у підприємства ресурсів для задоволення потреб як внутрішньо організаційних, так і ринкових, на базі впровадженні інновацій.

Створення інформаційно-комунікаційних технологій в маркетинговій політиці підприємства є складним процесом, оскільки має охопити усіх без виключення суб'єктів. Останні безпосередньо впливають, потенційно можуть вплинути і навіть й не впливають на його діяльність. При цьому маркетингова політика реалізується шляхом передачі інформації через певні канали комунікації із використанням комунікаційних засобів. Модель інформаційно-комунікативного процесу являє собою сталу структуру, проте складність її аналізу полягає в формалізації її основних елементів, основними з яких є: відправник, кодування, звернення, засоби поширення інформації, перешкоди, декодування, отримувач, зворотна реакція, зворотний зв'язок [1].

Вивчення вищеназваних елементів інформаційно-комунікаційної маркетингової політики у впровадженні інновацій є самодостатнім продовженням розвитку як теорії, так і практики здійснення маркетингової політики управління проектами. Її метою є задоволення потреб не тільки суб'єктів, які безпосередньо взаємодіють між собою, але й суспільства в цілому, при чому дана концепція не обмежує своє застосування виключно неприбутковою сферою, відкриваючи можливості для її впровадження у комерції. Результатом її застосування є формування загальносуспільного блага як самоцілі соціально-орієнтованої діяльності, без особистісних втрат суб'єктів взаємодії.

Сьогодення показує, маркетингова політика управління проектами постає з інформаційного потоку, існує завдяки каналам комунікації та реалізує себе через комунікаційну інноваційну політику, а елементи маркетингової комунікаційної політики у впровадженні інновацій повинні досягати максимального рівня свого розвитку, інтегрувавшись в усі без виключення сфери діяльності людини на базі формування та впровадження інновацій [3].

Список використаних джерел:

1. Гаркавенко С.С. Маркетинг. Підручник. – Київ: Лібра, 2002. – 712 с.
2. Оснач О.Ф. Промисловий маркетинг: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / О.Ф. Оснач, В.П. Пилипчук, Л.П. Коваленко – К. : Центр учбової літератури, 2009. - 366 с.
3. Школяр С.П. Інноваційний розвиток держави – комфортне життя її громадян. Тези виступу в обговоренні / С.П. Школяр // Матеріали парламентських слухань у Верховній Раді України 20.06.07 р. «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» / Упор. Г.О. Андрощук, М.М. Шевченко, – К.: Парламентське вид-во, 2007. – С.60-62

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ПРОЄКТНОГО ПІДХОДУ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

*Лю Сун
Полтава, Україна*

Науковий керівник: Школяр Сергій Петрович, кандидат технічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка

Застосування принципів проєктного підходу в діяльності підприємства спрямоване на розвиток підприємництва, подолання причин, що його стримують. Результати досліджень, проведені науковцями показали, що основними причинами, що можуть стримувати розвиток підприємництва є: нестабільна економічна і політична ситуація в державі; недосконале законодавство в напрямі захисту підприємництва, відсутність реальної фінансового-кредитної підтримки; постійне втручання державних органів в діяльність господарських суб'єктів; неналежна державна підтримка підприємств; і врешті-решт форс-мажорні обставини, в яких опинилося українське суспільство [1].

В умовах викликів сучасного ринкового середовища змінюються принципи, методи та моделі управлінського впливу на підприємство задля забезпечення його не тільки коротко-, середньо-, а й довгострокового успіху. Тому є актуальним науковий пошук адекватних інструментів та управлінських концепцій забезпечення сталого розвитку сучасних підприємств. В управлінській практиці однією з найпоширеніших залишається методологія управління проєктами. На сьогодні науковцями та практиками проєктний підхід в управлінні підприємствами трактується як особлива форма управління, що дозволяє підприємству сконцентрувати увагу та ресурси на виконанні визначеного комплексу задач при певних обмеженнях, таких як час, ресурси, бюджет. Важливим також є те, що здійснення реалізації результатів повинно проводитися кваліфікованим підготовленими фахівцями на основі відповідної системи підготовки з урахуванням аналізу базових інформаційних потоків у ринковому